

Иван Вазов

Безсънна мисъл

Нощта царува, тихо навън е.
Улици мъртви спят запустели,
в сладка почивка животът тъне,
спят борби, грижи, ядове, цели.

Ангел небесен тих сън навява
на клепки морни, на гърди страдни;
само теб, мисъл, сън не смирява,
само ти нямаш покой отрадни.

Спи, що се риеш в бездни дълбоки?
Що будиш скърби в плесен завити?
Що буташ в сърце рани жестоки?
Що от сън дигаш змий ядовити?

Виж, навън свети месец омайни,
сладко заспал е сводът небесен.
Спи! Или фъркай в мирът безкрайни!
Що се вреш, бѣхтиш в тоз затвор тесен!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8478>]